

det foreliggende Forslag. Selv om der ingen Ændringer skete deri, vilde det efter min Mening være et betydningsfuldt Fremskridt for de saakaldte uægte Børn, om det ophøjedes til Lov. Jeg skal ikke komme ind paa den Del af Forslaget, som omhandler Faderens Pligt til at yde Bidrag til Barnets Opdragelse og til Moderens Pleje, men kun gøre nogle faa Bemærkninger om det ny Princip, der findes i Lovforslagets § 3.

Hvad her foreslaas, er jo noget helt nyt i dansk Lovgivning, ja, der findes maaske ikke Mage til det i hele Verden jeg kender ikke hele Verdens Lovgivning. Men naar det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (W. Neergaard) i en historisk Fremstilling oplyste, at de uægte Børns Retsstilling var anderledes nu end tidligere, saa kom han ikke langt nok tilbage i Historien, thi havde han bladet mere tilbage, vilde han have fundet, at i ældre Tider havde ifølge dansk Ret de uægte Børn samme Ret og Arveret som de ægte. Selv de danske Kongekroner ere jo gaaede i Arv til uægte Børn, og højere kan man ikke komme.

Det er rigtigt, at det Skridt, der her gøres i Retning af at give uægte Børn en vis Arveret efter Faderen saavel som efter Moderen, gøres med en vis Varsomhed, og det bør det ogsaa gøres, men Skridtet er heller ikke saa stort og vidtrækkende, som man vistnok er bange for. Her er jo slet ikke Tale om at legalisere Børn, der ere avlede af løsagtige Kvinder, der staa i Forhold til en i Dag, en anden i Morgen. Her er kun Tale om Børn avlede af en Kvinde, der staa i et saadant Forhold til en Mand, at det nærmest maa siges, at de ere forlovede, og at Forholdet er indledet under den Forudsætning, at det skulde ende med Ægteskab. Kun hvor en Kvinde med Ed kan bekræfte, at hun i et vist Tidsrum, som bestemmes af Øvrigheden, ikke har staaet i Forhold til andre end den, hun udlægger som Barnefader, er der, saa vidt jeg forstaar Lovforslaget, Tale om at give Barnet Arveret ogsaa efter Faderen. Der er herved efter min Mening skabt en fyldestgørende og absolut Sikkerhed for, hvem der er Fader, som overhovedet muligt, større Sikkerhed, end der i mange Tilfælde haves for de i Ægteskabet fødte Børn, der lige saa godt kunne have en fremmed Fader. Der er ingen Sikkerhed for, at en gift Kones Barn er ægtefødt i den Forstand, at hendes Mand er Faderen. De Indvendinger, der ere rejste imod denne Arveret, synes

jeg ikke veje ret stærkt. Det ærede Medlem for Svendborg (W. Neergaard) var bange for, at Kvinder skulde forføre Mænd. Jeg indrømmer, at de kunne være slemme nok, men at de skulde spekulere saa langt ud i Fremtiden, at de forføre saadant et fromt, uskyldigt Barn, for at det uægte Barn maaske om 50 Aar kan komme til at arve noget efter Faderen, tror jeg dog ikke. De tænke kun paa sig selv. Naar de forføre saadan en ung, uskyldig Junker, er det nærmest for at presse Penge af ham. For øvrigt tror jeg ikke, at Kvinder spekulere paa at faa Børn, men det hænder, at de komme til at sidde med Skammen og Skaden.

Foruden at det i § 3 forlanges, at Kvinden skal aflægge Ed paa, at hun ikke har haft Samleje med nogen anden end Faderen til det paagældende Barn, er der en anden Betingelse, som jeg synes er lidt for streng. Arveretten gælder kun det første Barn, som en Kvinde føder udenfor Ægteskabet. Hvis en Kvinde nu er saa uheldig, at hun bliver forladt af den unge Karl, hun har været forlovet med, at han bryder sit Ord og Løfte, naar hun skal føde, kan hun aflægge den omtalte Ed og faa Arveret for Barnet. Men naar hun anden Gang kommer i lignende Forhold, naar en Mand har lovet hende Ægteskab og hun i et svagt Øjeblik giver efter og saa kommer i den samme Kalamitet som første Gang, synes jeg, at det under de sidste Forhold fødte Barn er lige saa ægte som det først fødte. Fejlen ligger jo i, at Mændene ere saa upaalidelige, at de løbe fra deres Ord. Kvinden kan godt være meget hæderlig for det, og jeg synes derfor, at man skulde stryge den omtalte Bestemmelse, naar hun stadig væk kun har staaet i Forhold til en Mand og kan aflægge den forlangte Ed, bør Barnet ogsaa have sin Arveret efter Faderen. Jeg kan ikke se, at der kan ske nogen Skade derved. Derimod er jeg enig i den Bestemmelse, at naar en Kvinde indlader sig med en gift Mand, saa at hun paa Forhaand kan vide, at hun ikke kan blive gift med ham, maa Barnet tage Følgerne af Moderens Fejltrin. Der kunde dog, maaske være en Undtagelse her, nemlig hvis en gift Mand kommer hen paa en vildfremmed Egn og bilder Pigen ind, at han er ugift og lover hende Ægteskab, men, naar han skal holde sit Løfte, viser sig at være gift. Naar Kvinden da har været uvidende om, at hun har staaet i Forhold til en gift Mand, kunde man maaske give Barnet samme Ret som de andre.